

De Monstrans *Kerstbrief*

De Monstrans
is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de Priorij van
het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

OM ONS TE STEUNEN:
BE84 4062 0609 1159

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Louis Bochkoltz, Prior

DE DRIE VOGELS

E bergen op, de bergen af,
de ezel in een sukkeldraf,
Sint Jozef loopt te hijgen,
en daar beneden in het dal
zijn dat Herodes' knechten al?
Zij zullen het kind niet krijgen.

En weer een lang verschroeiend pad,
het zonlicht brand het stoffig blad
de dag heeft duizend uren
Sint Jozef zoekt een veilig land
zijn voeten zijn bebloed verbrand,
zijn ogen blind van 't turen.

Hier is het stil, zo leeg en hoog;
Niets is er dan de hemelboog,
de bergtop ligt verlaten.
Wie hier ooit kwam en liep en zocht
al dorsten naar een druppel vocht,
het zou hem toch niet baten.

Maar plotseling duikt met licht gerucht
Een grijze duif hoog uit de lucht,
strijkt neer voor Jozefs voeten.
Die mompelt wat, maar hoort de Maagd
die trouw het slapend Kindje draagt,
de vogel vriendelijk groeten.

Het dier met ogen blinkend fel,
kijkt schrander en verstaat het wel,
want dadelijk hoort zij vragen:
'Waar gaat de reis zo schielijk heen?
Wie durft zich hier zo gans alleen
in 't barre land te wagen?'

Maria, niet verwonderd, staart
de vogel aan: 'Egyptewaart,
wij moeten ijlings vluchten.
Herodes zoekt dit kleine Kind
en zal het doden als hij 't vindt.'
't Gedenken doet haar zuchten.

De duif knikt met haar grijze kop,
kijkt naar het Kind, maar vliegt snel op,
want daar klinkt een dof rumoeren.
Een verre stofwolk, dicht en zwaar,
verraadt Herodes' legerschaar
die op het Kind moet loeren.

Dus verder, vlug, de berg weer af,
de ezel in zijn snelste draf,
Sint Jozef loopt te blazen.
Maria zelve ongerust,
lacht stil nu zij haar Kindje sust.
Wie zou dáár nu op azen?

Weer is het stil: de rots was steil,
hier is de lucht zo wonder ijl,-
hier zal toch niemand zoeken.
Maar eensklaps fladdert uit het blad
der lage struiken langs het pad
een kwartel op, een kloeke,

die staat nu midden op de weg
en blaast zich op en kakelt: 'Zeg,
wat loop jij hier te zweten?
Hier komt haast nooit een sterveling
en als er een dit pad langs ging,
daar mocht men 't niet van weten.'

Sint Jozef kijkt de kwartel aan:
'Wel ijdel beest, ga hier vandaan!
Wat doe je ons te kwellen?'
Maar dan hoort hij – waarom, waartoe? –
Maria's zachte stem, die moe
toch alles wil vertellen.

'Wij reizen naar Egypteland.
Herodes zoekt met felle hand
dit schuldloos Kind te doden.
Daarom gaan wij waar 't veilig is
en trekken door de wildernis.
Dat is toch niet verboden?'

De kwartel kijkt nu schuw omhoog
en knippert met zijn kralenoog:
wie zou zo'n woord verwachten?
Hij loopt het wegje op en neer
en draait verlegen heen en weer,
verward in zijn gedachten.

Maar in de verte rommelt wat
en zie, aan 't einde van het pad
soldaten, fel als raven.
De kwartel vlucht in 't kreupelhout,
Sint Jozef wordt van schrik ijskoud
en laat de ezel draven.

En weer de bergen op en af,
de ezel in zijn korte draf,
Sint Jozef laat hem lopen
als hij nog nooit gelopen heeft
Of lopen zal zo lang hij leeft,
van gutsend zweed bedropen.

Tot het weer stil wordt: een vallei
welft vriendelijk zich ter wederzij,
hier is het heerlijk rusten.
Daarginder ruist een waterval,
Waar Jozef dadelijk drinken zal;
Maria zal ook lusten.

Hier zijn zij zeker ongestoord,
want hier is toch, hoe scherp hij hoort,
geen onraad te bespeuren.
Hij keert zich veilig om en lacht
Maria toe en zamelt kracht
Om haar van 't dier te beuren.

Doch plotseling: een vreemd geluid, -
Sint Jozef laat zijn zoete bruid
Hij keert zich om te kijken.
Was dáárvóór nu zijn zware schrik?
Op 't wegje staat een leeuwerik
In 't volle licht te prijken.

Sint Jozef is beschaamd en boos,
maar 't diertje kijkt zo argeloos,
zijn kopje schuin geheven.
Het trippelt wat en piept en fluit
en stoot dan felle woorden uit,
die licht als klanken beven.

'Waar ga je toch zo vlug naar toe?
Ben je van dat gezwoeg niet moe?
Ga liever eerst wat slapen.
Hier in het dal is heerlijk gras,
'k ging er in rusten als 'k jou was,
't gezicht doet mij al gapen.'

Maria buigt zich, mild en teer,
glimlachend tot de vogel neer
en zegt het dier de reden:
'Wij sloegen ijlings op de vlucht,
wij zijn voor 't kleine Kind beducht
omdat de vorst, de wrede

Herodes het te doden zoekt,
Hij heeft het in zijn trots vervloekt
en stuurde zijn soldaten.
Nu gaan wij naar Egypteland;
daar zijn wij samen veilig, want
daar zal zijn drift niet baten.'

De leeuwerik zwijgt stil en beeft
alsof hij het begrepen heeft.
Dan, of hij 't kon bevroeden,
tript hij verbeteren heen en weer,
slaat boos zijn vleugels op en neer
en kwettert fel van woede.

Doch eensklaps staat hij stil en beurt
zijn kopje of hij onraad speurt
en ja, - hij hoort soldaten.
Sint Jozef kijkt in 't kleine dal
waar hij 't gezin verbergen zal, -
't is leeg hier en verlaten.

Geen boom is hier en geen spelonk,
geen struik en ook geen zware tronk
om achter te verschuilen.
Sint Jozef tuurt met lange blik,
Maria beeft van angst en schrik,
het Kind begint te huilen.

En de soldaten naderen al,
hun helmen blinken ginds in 't dal, -
waar is nog hulp te vinden?
De leeuwerik, van vrees ontdaan,
blijft stokstijf op zijn wegje staan,
dan, of hij zich bezinde,

stoot hij wat trillers, hoog en ras,
en trippelt naar een plekje in 't gras;
daar gaat hij smekend fluiten.
Hij zingt een vol en bruisend lied, -
Sint Jozef durft zijn ogen niet
geloven: er ontspruiten

in wondere, bliksemsnelle groei
een stam en takken, rijk in bloei:
een struik met kostelijk lover.
De bladerschat is zeldzaam dicht
en bergt hen makkelijk voor 't gezicht;
er blijft nog ruimte over.

Hij loopt er dankbaar heen, gezwind,
Maria volgt hem met het Kind,
de ezel loopt er achter.
En waar zij, nog bedremmeld, staan,
daar buigt de struik zijn takken saam:
nooit was er trouwer wachter.

Zij zijn omhuld door veilig groen,
geen berghol zou het beter doen,
Herodes' volk te schande.
De knechten zoeken overal
doch zij verlaten 't vredig dal
met lege, boze handen.

Al lang verstierf hun bars geluid,
nu komt Sint Jozef 't schuilhol uit,
kijkt lachend om zich henen.
Maria volgt hem met het Kind,
ook zij kijkt of zij 't diertje vindt -
de leeuwerik is verdwenen.

Dus zetten zij, nu ongestoord,
hun reis naar 't ver Egypte voort
dank zij dit goddelijk teken.
God bleef hen zegenend nabij,
Hij liet hen vluchten, veilig, vrij,
en deed de dieren spreken.

F S S P X

Antwerpen, Kerstmis 2025.

Beste vrienden en weldoeners,

Onze priorij is een werf, onze tuin lijkt soms op de loopgraven van de Grote Oorlog, en velen van u hebben dit jaar ontdekt dat stof ook een vorm van versterving kan zijn. De lopende werken hebben tot doel onze mooie priorij te verfraaien, het functioneler te maken en de private en publieke ruimtes duidelijker van elkaar te onderscheiden – een aandachtspunt dat bijzonder ter harte gaat aan onze oversten. Deze verbeteringen zouden nooit mogelijk zijn geweest zonder de gulle hulp van velen onder u. Wij danken oprecht allen die hun tijd en hun handen hebben gegeven, evenals hen die door hun giften hebben bijgedragen, vaak in alle discretie. Moge God het u honderdvoudig vergelden – en met hemelse interessen.

Ook onze ziel moet een werf zijn! Deze materiële werken herinneren ons namelijk aan een diepere roeping. De kersttijd is ook de tijd van innerlijke werken – soms minder luidruchtig dan boormachines en drillboren, maar even noodzakelijk. Zoals wij onze gebouwen renoveren, worden wij uitgenodigd aan ons hart te werken, opdat het een waardiger woning voor Christus zou worden: liefdadiger, vrijgeviger, trouwer in het gebed en steeds meer gericht op heiligheid. Ook daar moet soms stof worden weggehaald.

Wij brengen eveneens dank aan God voor de vele geestelijke vruchten die wij dit jaar mochten ontvangen: de vele doopsels van kinderen en volwassenen, de gevierde huwelijken en zij die zich ernstig voorbereiden. Wij verheugen ons erover dat een steeds groter aantal gelovigen de rijkdom van de katholieke traditie ontdekt en in de traditionele liturgie en het onderricht van de Kerk een veilige weg naar God vindt.

Wij danken de Heer voor de geboorte van onze school **Sint-Antonius**, een teken van hoop voor de toekomst. Wij bidden dat zij moge groeien in gehoorzaamheid, wijsheid en genade. Aarzel niet haar te komen ontdekken tijdens de opendeurdag op **zondag 8 maart**: ook zonder boekentas bent u er van harte welkom.

Dit jaar werd ook gekenmerkt door het vertrek van een priester die wij liefhadden, die wij met dankbaarheid aan ieders gebed toevertrouwen. Tegelijk verwelkomen wij met vreugde een nieuwe priester die de parochie doet zingen en wiens opmerkelijke beheersing van onze taal reeds zijn pastorale ijver laat zien.

Ten slotte bidden wij vol vertrouwen voor de toekomst. Zoals de wijzen geleid door de ster, vragen wij de Heer ons in **2026** een voorzienig licht te schenken om een grotere kerk te vinden, die in staat is de steeds groeiende gemeenschap van Gent te ontvangen. En als sommigen zich afvragen aan wie zij in deze heilige kersttijd een geschenk kunnen geven, mogen zij weten dat het steunen van de priorij en zijn werken ook een mooie manier is om aan dit gemeenschappelijk avontuur deel te nemen – zonder geschenkpapier, maar met veel vruchten.

Moge de Heilige Familie u en uw gezinnen zegenen. Wij wensen u een **heilig en zalig Kerstmis**, vervuld van de vrede van Christus.

*Zalig Kerstmis &
Gelukkig Nieuwjaar!*

Bochholtz+

Joseph Verlinden+

Br. René Maris

